

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. N., narozený X, bytem v ČR X, X,
právně zastoupen: JUDr. Irena Straková, advokátka, sídlem
Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j.
OAM-779/ZA-ZA11-HA15-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021, č. j. OAM-779/ZA-ZA11-HA15-2021 byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), neboť žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvedl pouze ekonomické důvody.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby je uveden výčet jednotlivých ustanovení zákonů, jež měl žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce porušit. Jednalo se o § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; § 12 zákona o azylu; čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**).
3. Poté žalobce přestřel svůj azylový příběh, jenž ho vedl k podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Z uvedeného příběhu vyplynulo, že žalobce opustil zemi původu v roce 2008 a následně přicestoval do ČR. V zemi původu se nachází jeho manželka a dvě dospělé děti. O azyl požádal především z humanitárních důvodů. ČR opustil pouze jednou, a to v roce 2011. Poté žalobce zrekapituloval svou pobytovou historii, kdy uvedl, že pobýval na území ČR na základě pobytového oprávnění za účelem práce, později za účelem podnikání. Z důvodu neprodloužení jeho pobytového oprávnění byl následně nucen opustit území ČR na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Z důvodu pandemie a s tím související nemožností vycestovat, požádal žalobce o stanovení nové doby k vycestování v době platnosti výjezdního příkazu. Jeho žádosti nebylo vyhověno, v důsledku čehož se následně žalobce ocitl na území ČR neoprávněně. Z tohoto důvodu žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť důvody neumožňující mu vycestovat stále trvají.
4. Z výše uvedených důvodů byl žalobce přesvědčen o důvodnosti své žádosti o mezinárodní ochranu, neboť dle jeho názoru, nejsou-li zjištěny důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce považoval svou situaci za hodnou zvláštního zřetele, především trval na tom, že jeho žádost měla být posouzena i s ohledem na znění čl. 8 Úmluvy. Dále žalobce namítal, že přičítat k tíži skutečnost, že jím uváděné důvody jsou výlučně účelové s cílem obejít smysl zákona o azylu, je nepřezkoumatelný fakt. Žalobce byl také toho názoru, že žalovaný nesprávně posoudil jeho skutečnou situaci a k obavám, které žalobce nastínil a podpořil svým vyjádřením, zaujal čistě pragmatický postoj bez hlubší úvahy o skutečné pozici žalobce při jeho návratu do země původu.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě dne 17. 1. 2021 uvedl žalovaný k žalobcově námitce, že se jeho situací podrobně zabýval a důkladně posoudil veškeré skutečnosti, které byly ze strany žalobce uvedeny. Žalobce měl v průběhu řízení sdělit, že zemi původu opustil bez problémů a do ČR přijel za zaměstnáním; zemi původu z azylově relevantních důvodů tudíž neopustil. Za důvod své žádosti označil svůj dlouholetý pobyt v ČR, přivyknutí zdejšímu způsobu života a přání setrvat zde i nadále a pracovat tu. Návrat do země původu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odmítl, ale pokud by musel, vrátil by se. Jiné důvody žalobce neuvedl. Žalovaný poté konstatoval, že žalobcem sdělené důvody jeho žádosti nesvědčily o vystavení pronásledování v případě návratu do země původu dle § 12 zákona o azylu. Stejně tak nebylo ani prokázáno, že by žalobci v případě návratu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Rovněž žalobce netvrdil, že by byl jeho návrat do země původu v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný také uvedl, že při posouzení žádosti žalobce vycházel z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu řízení k politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Žalobci byla rovněž v rámci § 36 odst. 3 správního řádu poskytnuta možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Žalobce svého práva využil, avšak nenavrhнул či jinak nedoplnil shromážděné podklady, ani se k nim nevyjádřil. Z výše uvedených důvodů shledal žalovaný splnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce uváděl pouze ekonomické důvody. Současně žalovaný poukázal na znění ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.
8. Ve věci bylo, s ohledem na stanovisko žalobce, nařízeno ústní jednání, při němž žalobce zopakoval skutečnosti uvedené v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující. Dne 12. 9. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 20. 9. 2021 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení a není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Je ženatý a má dvě děti (všichni st. příslušnost Vietnam). Všichni členové rodiny žijí ve Vietnamu. Ve Vietnamu žil v rodinném domě a v současnosti tam žije jeho rodina. Poprvé do ČR přicestoval v roce 2008. Od té doby navštívil Vietnam pouze jednou, jel domů na dovolenou (v roce 2011). Nepobýval v žádném jiném státě Evropské unie a neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V minulosti nežádal o mezinárodní ochranu v ČR ani v jiných státech. Je zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, neboť je v ČR již dlouho, zvykl si tady a rád by zde legálně zůstal i dál. Jiné důvody, které jej vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neměl. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

proveden dne 20. 9. 2021. V průběhu pohovoru uvedl, že jeho vycestování z Vietnamu proběhlo vždy bez problémů. V roce 2008 přijel do ČR za účelem zaměstnání. Později si účel změnil na podnikání. Když žádal o prodloužení pobytu za tímto účelem, byla mu žádost zamítnuta. Když mu nevyšla původní legalizace, kamarádi mu poradili, ať žádá o azyl, prý tak bude moci v ČR déle zůstat. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státní správou, policií, soudy nebo armádou a nebyl trestně stíhán ani uvězněn. Pokud by neměl jiné východisko, odletí do Vietnamu. Raději by ale zůstal v ČR. Na dotaz, proč si znovu nevyřídí pracovní pobyt namísto žádosti o mezinárodní ochranu, odpověděl, že nezná zdejší zákony. Se svou rodinou ve Vietnamu není moc v kontaktu. S manželkou se pohádali, už si nerozumí jako dřív. Žadatel v ČR pomáhá kamarádovi v obchodě s potravinami. Do budoucna plánuje získat v ČR legální pobyt a pracovat v souladu se zákony. Potvrdil, že uvedl všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, nic nezamlčel a uvedl pravdivé a úplně informace. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné podpůrné doklady ani dokumenty či materiály.

11. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“*
12. Podle § 16 odst. 3 věta první zákona o azylu *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.“*
13. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
14. Soud má za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci dle § 3 správního řádu. Za tímto účelem provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v ČR a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Na str. 2-3 napadeného rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že: *„z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Žadatel sám uvedl, že do ČR přicestoval již v roce 2008 za účelem zaměstnání. V ČR je již dlouho, přivykl zdejšímu životu, rád by v ČR zůstal a pracoval i nadále. Návrat do Vietnamu odmítá, nicméně pokud by neměl jiné východisko, do Vietnamu odletí. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. [...] Žadatel rovněž nehovořil o tom, že by jeho vycestování do země původu představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR“.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. S posouzením věci tak, jak jej učinil žalovaný, se soud plně ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně, sám žalobce v žalobě označil důvody své žádosti jako humanitární. Důvody, proč žalobce opustil vlast, byly pouze ekonomické, o udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť mu nebylo prodlouženo oprávnění k pobytu na území ČR a on zde chtěl zůstat a pracovat. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval: *„Jsem v ČR už dlouho, zvykl jsem si zde a rád bych zde legálně zůstal i dál.“* Při pohovoru dne 20. 9. 2021 jednoznačně deklaroval, že ze země původu odjel za účelem zaměstnání, neměl žádné problémy se získáním víza ani se státní správou. Na otázku - Jaká by byla Vaše situace v případě návratu do Vaší země – odpověděl *„Pokud bych neměl jiné východisko, odletím tam, raději bych ale zůstal zde.“* Rovněž dále potvrdil, že veškeré azylově relevantní důvody už sdělil a nemá, co by dodal. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého dalšího pobytu v ČR a možnosti zde i nadále pracovat a uvedl tak pouze ekonomické důvody podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na usnesení NSS ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24, ve kterém kasační soud shledal: *„V případě námítky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezesbytku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza.“*
16. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.

17. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný měl zabývat též možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud odkazuje na § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, neposuzoval v souladu s citovaným ustanovením, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
18. Co se týče žalobcem domáhaného posouzení jeho žádosti ve vztahu k čl. 8 Úmluvy, soud konstatuje, že z takto žalobcem formulovaného tvrzení není schopen určit, v čem měl žalovaný ve vztahu k čl. 8 Úmluvy pochybit. Dále soud uvádí, že žalobce mimo citaci znění čl. 8 Úmluvy neuvedl žádnou újmu, která by mu ve vztahu s čl. 8 Úmluvy a rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany měla vzniknout, a kterou žalovaný nevzal při rozhodování o žádosti žalobce v potaz. Jelikož žalobce tuto argumentaci poprvé uvedl až nyní v projednávané žalobě, nemohl na ni žalovaný reagovat, neboť v tomto směru z řízení před žalovaným nic nevyplývalo. Jelikož žalobce ani nyní neuvedl žádný konkrétní důvod, z něhož dovozuje rozpor čl. 8 Úmluvy s napadeným rozhodnutím, nemá soud z čeho vycházet. V takovém případě soud pouze obecně posoudil, zda nemůže dojít k tvrzenému rozporu v obecné rovině, přičemž dospěl ke stejnému názoru jako žalovaný, a to že žádný rozpor nespátřuje. Ve stručnosti k tomu soud dále uvádí, že žalobcova rodina se nachází ve Vietnamu, kde má žalobce dle svých tvrzení i místo, kam se může vrátit. Na území ČR není žalobce oprávněn k výdělečné činnosti. Více z tvrzení žalobce uvedeného v rámci správního řízení i řízení před soudem nelze zhodnotit. Nelze ani opomenout, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je to právě žalobce, kdo má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti. Pakliže tak žalobce neučinil, nebyl žalovaný povinen za něj domýšlet a zjišťovat azylově relevantní důvody. Soud tudíž neshledal tvrzení žalobce v této části žaloby způsobilými zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. K uvedenému soud dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 10. 2021, č. j. 43 Az 6/2021 – 38, jehož závěry a principy jsou aplikovatelné a přenositelné i na případ žalobce. [21.] *Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy připouští skutečnosti spojené s rodinným či soukromým životem jako důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zároveň však zdůrazňuje, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32; srov. také rozsudek ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27, bod 15, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 – 46, bod 26).* [22.] *V nyní posuzovaném případě žalobkyně žádné skutečnosti svědčící o existenci takových mimořádných okolností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděla. Jako hlavní důvod této žádosti žalobkyně uvedla, že v Kazachstánu dochází k perzekuci křesťanů. Skutečnost, že její děti jsou v ČR dobře integrovány, získaly zde silné vazby na kamarády a učitele atd., žalobkyně výslovně uvedla teprve v žalobě. Jak přitom dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu i ve vztahu k rozhodnutím vydaným podle zákona č. 326/1999 Sb.,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), při posuzování přiměřenosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je míra a intenzita poměřování uvedených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Správní orgán není povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27). V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany platí shodné pravidlo tím spíše, že udělení doplňkové ochrany z důvodu možného zásahu do práva na soukromý nebo rodinný život žadatele přichází v úvahu jen ve výjimečných případech. Není tak chybou žalovaného, že se danou otázkou v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval. [23.] Nicméně ani při zohlednění skutečností, které žalobkyně uvedla teprve v žalobě, nelze dospět k závěru, že by neudělením doplňkové ochrany žalobcům dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu mohlo dojít k porušení jejich práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy. Ve vztahu k zásahu do práva na rodinný život je třeba uvést, že k případnému návratu zpět do Kazachstánu patrně dojde u celé rodiny, tj. jak u žalobců a), b) a c), tak u T. K., manžela žalobkyně a) a otce žalobců b) a c). Krajský soud totiž současně rozhodl o zamítnutí žaloby podané T. K. v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 7/2021. Ve vztahu k zásahu do práva na soukromý život pak soud konstatuje, že žalobci si bezpochyby vytvořili určité vazby na území ČR za dobu, po kterou zde pobývají (od roku 2017). Soud však neshledal, že by se jednalo o natolik intenzivní vazby, že by samotné jejich vycestování do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Pro děti ve věku, v němž se nacházejí žalobci b) a c), je jistě každá změna prostředí nelehká a stresující, žalobci by se však nevraceli do pro ně zcela neznámého prostředí. Navíc by se do něj, nutno znovu uvést, vraceli spolu se svými rodiči, což by jistě jejich návrat usnadnilo.“ či na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 1 Az 44/2020-57.

19. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. 4. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.